

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii**(Sprawa C-154/08)**

(2008/C 171/29)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Afonso i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie, że poprzez uznanie, że usługi świadczone na rzecz jednej ze wspólnot autonomicznych przez „registradores de la propiedad” [rejestratorów nieruchomości] działających jako uprawnieni poborcy przy „oficina liquidadora de distrito hipotecario” [urzędzie poborcy wydziału hipotecznego] nie podlegają podatkowi VAT, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 2 i art. 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy VAT ⁽¹⁾
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Registradores de la propiedad są podmiotami zawodowo trudniącymi się wykonywaniem takiego rodzaju czynności, mianowanymi przez państwo hiszpańskie, którym zleca się zarządzanie Registros de la Propiedad (rejestrami nieruchomości). Prowadzą działalność na własny rachunek i mają swobodę organizacji swojej pracy, wybierają swoich pracowników i pobierają opłaty stanowiące ich przychody. Liczne wspólnoty autonomiczne powierzyły im różne zadania związane z poborem określonych opłat. Za usługi te registradores de la propiedad pobierali określony procent pobranych opłat.
2. Administracja hiszpańska tradycyjnie przyjmowała, jeżeli chodzi o podatek VAT, że registradores de la propiedad przy wykonywaniu tych zadań powinni zostać uznani za podmioty zawodowo trudniące się danym rodzajem działalności świadczące usługi podlegające podatkowi VAT. Argumenty podnoszone w tym względzie przez hiszpańską administrację oparte były głównie na wyrokach Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 marca 1987 r. w sprawie C-235/85 Komisja przeciwko Nierlandom ⁽²⁾ oraz z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie C-202/90 Ayuntamiento de Sevilla ⁽³⁾.
3. Hiszpański Trybunał Supremo w wyroku z dnia 12 lipca 2003 r. stwierdził, że registradores de la propiedad w odniesieniu do szczególnych czynności powierzonych im przez wspólnoty autonomiczne polegające na poborze i przekazywaniu określonych opłat, są zwykłymi funkcjonariuszami i stanowią część administracji publicznej. Od czasu tego wyroku wydanego w postępowaniu kasacyjnym „w interesie prawa”, administracja hiszpańska przyjmuje, że takie usługi nie podlegają podatkowi VAT.

4. Z kolei Komisja twierdzi, że usługi świadczone na rzecz wspólnot autonomicznych przez registradores de la propiedad powinny podlegać podatkowi VAT zgodnie z ogólną zasadą zawartą w art. 2 szóstej dyrektywy. Wniosek ten wynika z faktu, iż registradores — liquidadores działają jako osoby zawodowo trudniące się wykonywaniem takiego rodzaju działalności, które organizują w sposób autonomiczny i niezależny zasoby ludzkie i materiały w celu świadczenia usług, zgodnie z wymogami art. 4 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, oraz z tego, że w niniejszej sprawie brak jest cech podporządkowania i zależności, które mają istotne znaczenie dla uznania tych usług za wyświadczone przez urzędnika administracji, do której należy, a tym samym za zwolnione z podatku VAT. Registrator — Liquidador nie jest organem administracji wspólnoty autonomicznej, ani przynależną do niej jednostką, w jej strukturach lub też poza nią, lecz niezależną i odrębną stroną, z którą wspólnota autonomiczna zawiera umowę o odpłatne świadczenie usług.

5. W związku z tym Komisja uważa, że w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki wymagane przez orzecznictwo dla orzeczenia o odpowiedzialności Królestwa Hiszpanii z tytułu uchybienia wynikającego z interpretacji prawa wspólnotowego niezgodnego z jego duchem i celem ani z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości. Po pierwsze ranga Tribunal Supremo jako najwyższego sądu we wszystkich porządkach prawnych, z wyłączeniem przepisów z dziedziny gwarancji konstytucyjnych. Po drugie, znaczenie i skutki wyroku, który zasadniczo jest sprzeczny z interpretacją przyjętą przez Trybunał Sprawiedliwości, i który spowodował z uwagi na swój wiążący charakter zmianę orzeczeń sądów niższej instancji i dotychczasowej praktyki hiszpańskich organów administracyjnych. Po trzecie, wywołanie szkodliwych skutków w sektorze podatku VAT, które może dotyczyć środków własnych Wspólnoty. W związku z tym administracja hiszpańska nie może opierać się na wyroku wydanym przez Tribunal Supremo dla uzasadnienia uchybienia prawu wspólnotowemu.

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

⁽²⁾ Rec. s. 1471.

⁽³⁾ Rec. s. I-4247.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 16 kwietnia 2008 r. — E.H.A. Passenheim-van Schoot przeciwko Staatssecretaris van Financiën**(Sprawa C-157/08)**

(2008/C 171/30)

*Język postępowania: niderlandzki***Sąd krajowy**

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: E.H.A. Passenheim-van Schoot

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 WE i 56 WE należy interpretować w taki sposób, że nie sprzeciwiają się one, aby państwo członkowskie w przypadkach, w których zagraniczne wkłady oszczędnościowe (przychody z takich wkładów) zostaną zatajone wobec jego organów podatkowych, stosowało przepis, który w celu zniwelowania braku skutecznych możliwości kontroli w odniesieniu do zagranicznych wkładów oszczędnościowych przewiduje termin, w którym można wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe wynoszący 12 lat, podczas gdy w odniesieniu do wkładów oszczędnościowych (przychodów z takich wkładów), które znajdują się na terytorium kraju, gdzie istnieją możliwości skutecznej kontroli, obowiązuje termin w którym można wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe wynoszący 5 lat?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 16 stycznia 2008 r. w sprawie T-306/05 Isabella Scippacercola i Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 15 kwietnia 2008 r. przez Isabellę Scippacercolę i Ioannisa Terezakisa

(Sprawa C-159/08 P)

(2008/C 171/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Isabella Scippacercola, Ioannis Terezakis (przedstawiciel: B. Lombart, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-306/05 Isabella Scippacercola i Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 6 lutego 2008 r., oddalającego ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 maja 2005 r. wydanej na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. (¹), odmawiającej wszczęcia szczegółowego dochodzenia dotyczącego nadmiernych opłat pobieranych przez nowy międzynarodowy port lotniczy Ateny — Spata (Athens International Airport of Spata) posiadający pozycję dominującą w odniesieniu do:

- opłat za usługi związane z bezpieczeństwem pasażerów,
- opłat za urządzenia obsługi pasażerów;
- opłat za usługi w zakresie udostępniania miejsc parkingowych;

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w ramach niniejszego postępowania i w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji nie stwierdził, iż Komisja, odmawiając zbadania opłat pobieranych przez międzynarodowy port lotniczy Ateny — Spata (AIA) w zakresie bezpieczeństwa, urządzeń obsługi pasażerów oraz udostępniania miejsc parkingowych w związku z ich kosztami i dokonując nieprzekonujących porównań opłat stosowanych przez AIA z opłatami pobieranymi na innych europejskich lotniskach, które nie świadczą konkurencyjnych usług zgodnie z art. 82 WE, naruszyła prawo wspólnotowe określone w wyroku w sprawie 27/76 United Brands przeciwko Komisji, a ponadto że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe, gdyż nie stwierdził, po pierwsze, że Komisja nie uwzględniła wszystkich istotnych okoliczności faktycznych istniejących w okresie, gdy wydano zaskarżoną decyzję, zgodnie z wymogami określonymi w wyroku w sprawie C-119/97 Ufex i in. przeciwko Komisji, a po drugie, że Komisja oparła zaskarżoną decyzję na błędnych ustaleniach faktycznych, wskutek czego jest ona dotknięta oczywistym błędem w ocenie i nadużyciem władzy.

Wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, ponieważ nie stwierdził, że Komisja popełniła błąd w ocenie, gdy uznała, że kontrole bezpieczeństwa nie stanowiły działalności gospodarczej i że usługi w zakresie udostępniania miejsc parkingowych nie stanowiły rynku właściwego dla celów art. 82 WE.

Jeśli chodzi o zarzucane naruszenie prawa dotyczące stosowania wobec pasażerów opłat za urządzenia obsługi pasażerów wyższych w wypadku lotów wewnątrzspółnotowych i międzynarodowych niż w wypadku lotów krajowych oraz stosowania wobec pasażerów korzystających z lotów rejsowych opłat za urządzenia obsługi pasażerów, a także opłat za usługi związane z bezpieczeństwem, które nie są nakładane na podróży korzystających z lotów czarterowych, wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji nie stwierdził, iż Komisja nie dopilnowała, by praktyki AIA nie naruszyły zasady niedyskryminacji.

Wreszcie wnoszące odwołanie twierdzą, iż Sąd Pierwszej Instancji nie orzekł, że Komisja odstąpiła od przyjętych praw i procedur, ponieważ, po pierwsze, nie wzięła pod uwagę przedstawionych przez wnoszących skargę danych liczbowych pochodzących z oficjalnych źródeł i wskazujących na stosowanie przez AIA zawyżonych cen, po drugie, przeprowadziła porównanie między opłatami pobieranymi w Spata a opłatami pobieranymi na innych europejskich lotniskach, które były nieistotne dla celów art. 82 WE, a po trzecie, wysłała do AIA wniosek o udzielenie informacji, w którym nie zbadała między innymi kosztów budowy lotniska, wydatków związanych z rejestracją i kosztów organizacji AIA.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, str. 18).